

Sygn. akt **VIII Ua 9/14**

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SO Janina Kościelniak SO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014r. w Gliwicach

sprawy z odwołania M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w R.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 stycznia 2014 r. **sygn. akt VI U 93/13**

oddala apelację.

(-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Janina Kościelniak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. VIII Ua 9/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. P. odwołał się od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 2 stycznia 2013 roku, mocą której pozwany odmówił mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 12 lipca 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku oraz zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 1 732,74 zł.

W uzasadnieniu złożonego odwołania ubezpieczony podał, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją, bowiem 10-dniowy pobyt za granicą nie wpłynął niekorzystnie na przebieg jego rehabilitacji.

Pozwany domagał się oddalenia odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie pozwany podał, że odwołujący podczas okresu niezdolności do pracy wykorzystał świadczenie rehabilitacyjne w sposób niezgodny z celem tego świadczenia.. Zdaniem pozwanego świadczenie rehabilitacyjne nie może służyć wypoczynkowi i nie może być traktowane jako urlop wypoczynkowy.

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 12 lipca 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku oraz zwalniając ubezpieczonego od obowiązku zwrotu pobranego świadczenia rehabilitacyjnego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 1 732,74 zł. Sąd ustalił, że ubezpieczony w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 14 października 2011 roku doznał urazu lewej ręki w postaci wieloodłamowego złamania wyrostka łokciowego oraz głowy kości promieniowej. Wskutek doznanego urazu ubezpieczony poddany był leczeniu operacyjnemu w Szpitalu Miejskim w R.. Następnie przebywał on na zwolnieniu lekarskim oraz przyznano mu świadczenia rehabilitacyjne.

Celem odzyskania pełnej sprawności lewej ręki ubezpieczony musiał poddać się wieloetapowej rehabilitacji. Pismem z dnia 21 czerwca 2012 roku poinformował pozwanego, że w okresie od dnia 27 czerwca 2012 roku do dnia 1 lipca 2012 roku będzie przebywał w Szpitalu Miejskim w R., natomiast w okresie od dnia 29 lipca 2012 roku do dnia 12 sierpnia 2012 roku będzie za granicą.

W dniu 28 czerwca 2012 roku usunięto ubezpieczonemu zespolenie wyrostka łokciowego. Po tym zabiegu nastąpił chwilowy brak możliwości wykonywania ćwiczeń rehabilitacyjnych oraz zabiegów przez ubezpieczonego ze względu na obrzęk ręki oraz proces jej gojenia. Ubezpieczony po tym zabiegu miał rękę w gipsie. Wraz z rodziną przebywał na wczasach w Bułgarii od dnia 29 lipca 2012 roku do dnia 10 sierpnia 2012 roku. Samochód, którym udali się na wczasy prowadzony był przez żonę ubezpieczonego na zmianę z jego ojcem. Podczas tych wakacji ubezpieczony prowadził oszczędny tryb życia.

. W toku postępowania sądowego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego chirurga ortopedy celem ustalenia, czy wyjazd na wczasy wpłynął niekorzystnie na proces leczenia. Biegły sądowy R. H. w opinii z dnia 12 sierpnia 2013 roku po przeprowadzeniu szczegółowego badania i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną podał, że wyjazd ubezpieczonego na wczasy do Bułgarii w okresie świadczenia rehabilitacyjnego nie wpłynął w żaden sposób na długość tego świadczenia., a ubezpieczony nie narażał w żaden sposób stanu swego zdrowia na dodatkowe przeciążenie mogące mieć wpływ na wyniki dotychczasowej rehabilitacji.

Strony nie kwestionowały opinii biegłego. Sąd również nie kwestionował tej opinii z uwagi na fakt, że została ona wydana w oparciu o badanie ubezpieczonego oraz pełną dokumentację lekarską ubezpieczonego, w oparciu o wiedzę i doświadczenie życiowe biegłego, a tym samym brak podstaw do kwestionowania przedmiotowej opinii.

Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie. Przytoczył treść art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U z 2010 roku, nr.77, poz.512). Zwrócił uwagę, że brak uprawnienia do świadczenia następuje między innymi w przypadku takiego wykorzystywania zwolnienia lekarskiego (świadczenia rehabilitacyjnego), który jest sposób sprzeczny z jego przeznaczeniem, przez co należy rozumieć wykonywanie czynności mogących przedłużyć okres niezdolności do pracy. Celem zwolnienia od pracy jest bowiem odzyskanie przez ubezpieczonego zdolności do pracy, stąd w jego osiągnięciu przeszkodą mogą być wszelkie zachowania ubezpieczonego utrudniające proces leczenia i rekonwalescencję (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2005 roku, III UK 120/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 338). Z całą pewnością za wykorzystywanie zwolnienia w sposób sprzeczny z jego celem można uznać podejmowanie czynności sprzecznych z zawartymi w zwolnieniu zaleceniami, natomiast ubezpieczony może, a nawet powinien wykonywać czynności, które lekarz mu zalecił.

Zachowanie ubezpieczonego polegające na pobycie na wczasach poza granicami kraju nie było niezgodne z celem, dla którego zostało mu przyznane przez pozwanego świadczenie rehabilitacyjne. Pobyt ubezpieczonego na wczasach w

Bułgarii nie utrudniał w żaden sposób leczenia i rekonwalescencji doznanego przez niego urazu ręki. Jednocześnie należy wskazać, że postępowanie ubezpieczonego nie było też sprzeczne z zaleceniami lekarza. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie ma więc podstaw, aby przyjąć, iż ubezpieczony nieprawidłowo wykorzystywał okres świadczenia rehabilitacyjnego, zwłaszcza że ubezpieczony przebywał na wczasach w Bułgarii w przerwie między kolejnymi cyklami rehabilitacji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zaskarżoną decyzję zmieniono.

W apelacji od wyroku organ rentowy zaskarżył wyrok w całości zarzucając naruszenie prawa materialnego – to jest art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez błędne przyjęcie, że ubezpieczony wykorzystał zwolnienie od pracy w okresie korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego w sposób zgodny z celem tego zwolnienia. Wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji celem ponownego rozpoznania.

Zdaniem apelującego udanie się w daleką w podróż stanowi nawet dla zdrowego organizmu obciążenie, a skoro ubezpieczony doznał skomplikowanego złamania ręki, to nie można przyjąć, że wyjazd do Bułgarii nie był dla niego wyczerpujący i sprzeczny z celem zwolnienia lekarskiego. Powołał wyrok Sądu najwyższego w sprawie I PKN 308,99 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach sygn. III AUa 3189/01.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji. Podniósł, że na zabiegi rehabilitacyjne dojeżdżał autobusem i te podróże, jego zdaniem, były bardziej niebezpieczne od podróży samochodem na wczasy. W samochodzie jechał jako pasażer, był zapięty pasami. Podróż w żaden sposób nie wpłynęła negatywnie na jego stan zdrowia. O zamiarze wyjazdu na wczasy powiadomił organ rentowy, który dopiero w zaskarżonej decyzji stwierdził, że ubezpieczony podjął samowolne czynności, które nie miały na celu odzyskania zdolności do pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, oraz podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy dokonał również trafnej interpretacji prawa materialnego, co czyni zbędnym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, podobnie - postanowienie SN z dnia 4 lipca 2012 roku sygn. I CSK 72/12). W postępowaniu przed sądem drugiej instancji stosuje się art. 328 § 2 k.p.c. odpowiednio, a więc z uwzględnieniem istoty i swoistości postępowania przed tym sądem (art. 391 § 1 k.p.c.), co oznacza, że uzasadnienie orzeczenia sądu drugiej instancji chociaż nie musi zawierać wszystkich elementów przewidzianych dla uzasadnienia orzeczenia merytorycznego sądu pierwszej instancji, to jednak ma mieć ustaloną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Jeżeli sąd drugiej instancji w pełni podziela ocenę dowodów, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji, to nie ma obowiązku ponownego przytaczania w uzasadnieniu wydanego orzeczenia przyczyn, dla których określonym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W takim wypadku wystarczy zdecydowane stwierdzenie, że podziela argumentację zamieszczoną w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, w którym poszczególne dowody zostały wyczerpująco omówione i traktuje ustalenia pierwszo instancyjnej jako własne. Nie ma również przeszkód, by sąd drugiej instancji odwołał się nawet do oceny prawnej sądu pierwszej instancji, jeżeli w pełni ją podziela i uznaje za wyczerpującą” Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu apelacji podnieść należy, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 25 czerwca 1999 r.o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159) ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.. Celem świadczenia rehabilitacyjnego jest odzyskanie zdolności do pracy. Każde działanie mogące wydłużyć okres niezdolności do pracy będzie skutkowało utratą prawa do świadczenia.

Podstawą utraty prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w niniejszej sprawie było, zdaniem organu rentowego, wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Odbycie długiej podróży samochodem nie miało wpływu na stan zdrowia odwołującego. Sąd podziela stanowisko ubezpieczonego, że większe prawdopodobieństwo doznania urazu istniało podczas dojazdów autobusem na zabiegi rehabilitacyjne, niż w czasie podróży samochodem na wczasy. Tak więc nie można uznać, że podróż do Bułgarii stanowiła wykorzystanie świadczenia rehabilitacyjnego w sposób niezgodny z jego celem. Jak wykazało postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie, M. P. w okresie od 29 lipca 2012 roku do 12 sierpnia 2012 roku przebywając na wczasach w Bułgarii nie wykorzystywał świadczenia rehabilitacyjnego w sposób niezgodny z jego celem. W tym okresie nie mógł korzystać z zabiegów rehabilitacyjnych z uwagi na okres pooperacyjny, a wyjazd na wypoczynek w żaden sposób nie wpłynął na pogorszenie istniejącego stanu zdrowia, czy przedłużenie okresu niezdolności do pracy. Lekarz leczący ubezpieczonego nie widział żadnych przeciwwskazań do wyjazdu, a biegły sądowy w niekwestionowanej przez strony opinii wyjaśnił, że wyjazd nie wpłynął w żaden sposób na długość świadczenia rehabilitacyjnego. W czasie pobytu urlopowego ubezpieczony stosował się do zaleceń lekarskich i prowadził oszczędny tryb życia. Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wyjazd poza miejsce zamieszkania w okresie orzeczonej niezdolności do pracy nie jest równoznaczny z wykorzystaniem zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem. Przeciwnie, można przyjąć, że w niektórych wypadkach wyjazd taki spowoduje skrócenie okresu rekonwalescencji i szybszy powrót do zdrowia. Pacjent może wykonywać zwykłe czynności życia codziennego poza swoim miejscem zamieszkania i nie ma obowiązku przebywania w miejscu zameldowania, zwłaszcza w sytuacji gdy zawiadamia o zmianie miejsca pobytu. Wskazany w apelacji wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 listopada 2002 roku dotyczył innego stanu faktycznego – a to wykonywania pracy w okresie orzeczonej niezdolności do pracy.

Apelację jako bezpodstawną oddalono w oparciu o przepis art. 385 kpc.